

חיי הישראלים היו

תלויים ביציבות הנפשית

של אדם שהפך

סמוך אייחציבות

אידיאמין דאדא, הרודן השחור של אוגנדה, הפך וזימכבר סמל לאייחציבות ולאיישפיות. הקצין הענק, שהשתלט על ארצו בעזרת סוכנים ישראליים ושהתפרסם לאחרימם בקיצוניות אנטישמית, נראה לרבים כדמות מצהיקה, לאחרים כדמות מפחידה.

השבוע היו חייהם של עשרות ישראלים — גברים, נשים וילדים — תלויים בשיקולי דעתו של איש זה.

בליבם כירסמו, בלייפסק, במשך שעות ארוכות של ציפיה מורטל-עצבים, שאלות כמו: האם ינסה הנשיא הגברתן להתנפל על החטופים, תוך סיכון חייהם של בני הערובה, כפי שעשה משה דיין בטוס סבנה בלוד ובבית-הספר של מעלות? האם ימכור את הישראלים לפלסטינים? האם יעשה מעשה שכלל לא יעלה על דעתו של אדם שפוי?

בלימה פוליטית. מיליוני הישראלים עקבו בנשימה עצורה אחר המטוס החטוף, בדאגה גוברת לגורל אחיהם.

מזה זמן רב לא עמד מטוס חטוף במרכז החיים הישראליים, כפי שעמד השבוע. היתה לכך סיבה פשוטה: הטרור הבינלאומי של האירגונים הפלסטיניים הצטמצם בזמן האחרון.

לכך היתה סיבה פוליטית, לא צבאית. המימסד של אש"ף, שבמרכזו עומדת הצמרת של אירגון פת"ח, זכה בהכרה בינלאומי מית גוברת. אחרי אש"ף הגג ניצחונות פוליטיים גדולים בוועידת-הפיסגה בראבאט ובאום, הכירו בו יותר ממאמי מדינות — שכולן לחצו עליו לחדול מן הטרור ברחבי העולם (להבדיל מלחמה-זועירה בשטחים הכבושים ובישראל עצמה, הנראית בעולם כתנועת-התנגדות לגיטימית).

בדיבד עם ההכרה הבינלאומית, גברה גם הסמכות של הנהגת אש"ף על הרטיסים השונים של תנועת-הפיסגה. ליאסל עראי פית היה חשוב להוכיח לבעלי-בריתו בעולם שהוא מסוגל לבלום מעשי-טרור נגדם, אנשי חזית-הטרור ואמנם לא הכירו בו כמכות, אך גם היססו להתגרות בו יותר מדי.

מירשם לאישקט. כל זה השתנה עם ההתקפה המוחצת של הצבא הטורקי על אש"ף בלבנון (ראה עמודים 21-20). עראפאת ואנשיו נאלצו להילחם על חיי תנועתם העצמאית. הם היו זקוקים לעזרת האירגונים של חזית-הטרור, ובראשם איר-גונו של הרופא הנוצרי ד"ר צירג' חבש, החזית העממי. לשיחרור פלסטין. ממילא לא יכלו עוד להפעיל על חבש וחבריו לחץ להחיל מפעלה עצמאית בעולם.

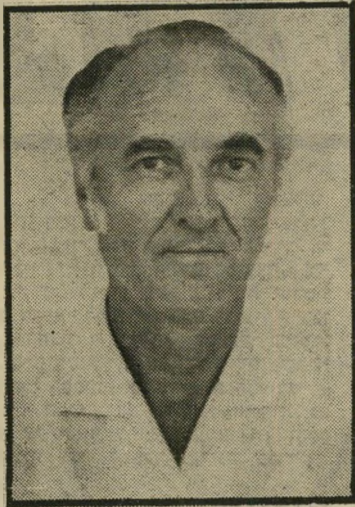
מעשה-החטיפה של השבוע עלול להיות אות תמוטט הסמכות המרכזית של אש"ף, עלול המחנה הפלסטיני הלוחם להתפצל לקבוצות רבות, שתתחרנה זו בזו בקיצוניות מעשיהן, תוך התחברות עם קבוצות-טרור עולמיות. בעיית הטרור האנטי-ישראלי ברחבי העולם, שנראתה כנחלת העבר, עלולה לקום לתחייה בממדים שלא היו כדוגמתם.

לפני שלושה שבועות הזהיר אורי אבנרי בהאמרו, "מחר יזיל דימעה" (העולם הזה 2023): "אם יצליח המיבצע הטורקי, בתמיכת ישראל, עלולות התוצאות להיות: ...החזרת התנועה הפלסטית לניח לעמדות הקיצוניות ביותר של חזית הטרור... אם תחול עתה עצמאות אש"ף... תחזור התנועה כולה לימיראשית. היא תהיה תנועה נרדפת, מרת-נפש, שתנסה שטרור... אין זה מירשם לשקט, אלא לאי שקט רבוע".

לקבוצה זו (שעל מיגרשה משחקת גם שימשון תל-אביב) 34 מישהקייבית. במיגרש 9000 מקומות, וממוצע המכירה הוא 5000 כרטיסים, הנותנים קופה של 100 אלף לירות למישחק, או קופה שנתית של 3.4 מיליון לירות. מזה, חלקה של שימשון הוא 300 אלף לירות. למכבי נתניה נש"ארים כ-3 מיליון לירות בקופה.

ההכנסות השתורות נעשות בכמה דרכים. אחת: הדפסת כרטיסים לבד, ולא באמצעות התאחדות לכדורגל, כך שלא צריך לרווח עליהם. שנייה: מכירת כרטיסים במחיר הגבוה מן המחיר הרישמי, ואת ההפרש מכניסים לקופה השתורה. שלי: שית: חוגי אוהדים, התורמים כספים ללא רישום. רביעית: מכירה של כרטיסים לפני המישחק, במחיר גבוה, למי שאינו רוצה לעמוד בתור ליד הקופות. חמישית: מכירת מישהקים לקבוצות הזקוקות לנקודות כדי להישאר בליגה.

כל הדרכים הללו יוצרות הכנסות שהורחבת המשמשות לתשלומים שחורים. כימדוע שאין קבוצה המקיימת את תקנון ההת

מ'רם זוריקים מוזיץ... שר-החינוך נתן

אחדות לכדורגל, המגדיר כמה מותר לשלם לשחקנים. בדרך-כלל התשלום הוא נטו, כאשר עם מס-הכנסה מסתדרים אחר-כך. משלמים לעיתים בצורות שונות. קבוצה אחת קנתה לשחקן צמרת וילה, תמורת התחייבותו לשחק שלוש שנים לפחות. קבוצה אחרת מספקת לו מוצרים שונים.

בקצרה: ענף הכדורגל, על 500 קבוצות, צותיו, ניוון וחי מתשלומים ומהכנסות שחורים. כאשר אנשי מס-ההכנסה מעלימים עין מן המתרחש בספורט זה.

עסקנים למען נסיעות

מ צב זה נוח גם לעסקני ההתאחדות, שכל עניינם בנסיעות לחו"ל במקום בשקידה על צורכי הספורט. למשל: באיצטדיון המרכזי של ישראל, בלומפילד, אין חדרי-שירותים במיגרש, וכל הנוקק להם צריך לצאת מן השערים הרחוקים. איצטדיון זה לא תוכנן כך שיוכל לשמש גם ספורטאי אתלטיקה, וכל-כולו משמש רק כדורגל, ומבזבזו מבחינת השימוש בו.

סביב עשרים השחקנים בכל קבוצה יש מיספר גדול של עסקנים ופעילים, המתערבים בכל דבר, אבל בורחים ומשאירים את הגרעונות כאשר הקבוצה אינה מצליחה.

כך מתפתחת בכדורגל הישראלי תופעה משונה. בעוד השחקנים הופכים מיקצוענים, נשאר הניהול חובבני, המנהלים הם חובבים לא רק מבחינת הניהול העיסוקי — דבר חשוב, שכן מחזוריה של קבוצה בליגה הלאומית הוא מיליון לירות לפחות לשנה. הם חובבים גם מבחינת הספורט עצמו, וכל עניינם רק בקידום עצמם ותפארתם כעסקנים, ולא בפיתוח הקבוצה לטווח ארוך.

הזעזוע של ועדת-עיוני גרם להפסקת התופעה של קניית מישהקים לצורכי הימור. רים. כיום פשוט לא כדאי, מבחינת כספית, לעשות זאת. כל שאר תופעות השחיתות, שמעט מהן תוארו כאן, ממישיכות לשלוש כספורט ביד רמה.

השחיתות בספורט ומשכת!

ההסתדרות הספורט הפועל מקציבה 8 מיליון לירות מכספי הוועד הפועל של ההסתדרות, ועוד 14 מיליון הקצבות נפרדות של 75 הסניפים השונים של הפועל. מועצות-הפועלים השונות מקציבות אף הן סכומים שונים המסתכמים, ב-1.65 מיליון לירות.

יתר אגודות הספורט מקציבות מיליון לירות, וסכום כזה נותנות הרשויות המקומיות השונות.

כ-18.5 מיליון לירות היו ההכנסות ממשחקי הכדורגל, שבהן רכשו 1.2 מיליון כרטיסים.

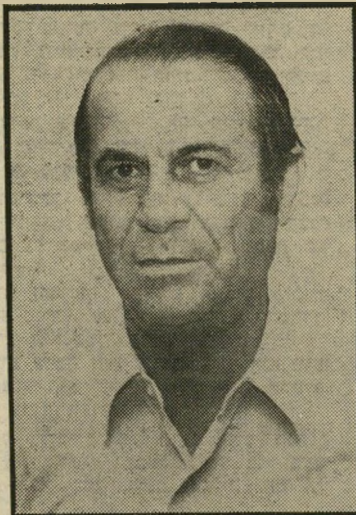
ההכנסות מפרסום היו 3 מיליון לירות, מזה התשלום של גולדסטאר למכבי תל-אביב בסך 150 אלף לירות.

ההכנסות מכדורסל היו 3.5 מיליון (300 אלף כרטיסים).

סך כל ההכנסות השונות של ענף ה-ספורט הן 110.75 מיליון לירות, מזה רק 25 מיליון ממקורות עצמיים, והיתר מד הקצבות שונות.

אולם ההכנסות רישמיות אלה יש להור סיף לפחות עוד כמה עשרות אחוזים הכניסות שחורות, בעיקר סביב הכדורגל. לדוגמה: הפועל באר-שבע הגיש מאון מבר קר לשנת 1975, והצהיר על הכנסות והוצאות של מיליון לירות. ההכנסות באו מ-16 משחקי-יבית, שהכניסו 70 אלף לירות כל מישהק, היינו מכירה של כ-5000 כרטיסים ופחות בממוצע.

במיגרש הפועל באר-שבע 10 אלפים מקומות. לקבוצה קהל אוהד ביותר. בעיר

סגן אריה קרמר, מיוון לאחוקי

יו"ר ישעבר יצחק זאבי, בפיקוח המודחים

יש 10 מיגרשי כדורגל של הפועל, ובכל מישהק המיגרש מלא עד אפס מקום. לא ברור מדוע מצהירים על מכירת מחצית המקומות בליבד. כדי שיהיה מושג על גובה ההכנסות האמיתיות של קבוצה, אפשר לבחון את קבוצת מכבי נתניה. לפי מידע מהימן, יש

(המשך מעמוד 23)

רים, מהנדס במיקצועו, הסתכן ונשאר חייב לוועד האולימפי עד היום 50 אלף לירות.

לאחר-מכן מכר גלובינסקי את המישרדים ברחוב החשמונאים, וקנה קומה בת 100 מטר ברחוב הארבעה הסמוך. הוועד האולימפי עצמו שוכן בחדר קטן בתוך הקומה, וכל-כולה מושכרת. מושכרת — אבל בתמורה שאינה הולמת כל-כך דמי-שכירות. הוועד מקבל, לשנה, תמורת השכרת הקומה, 70 אלף לירות, כאשר המחיר הנכון הוא חצי-מיליון לירות לפחות.

כל המודחים חזרו

מדיע יבול חיים גלובינסקי לעשות כרצונו בכספי הציבור? מדוע אין ראשי ההתאחדות לכדורגל, למשל, מתער-

יו"ר מיכה אלמוג, שר-החינוך לקח...

בים וקוראים אותו לסדר? הסיבה היא הסיבתגם הידוע, שמי שמחפש את הצדק — דינו צריכות להיות נקיות.

בשנת 1972 פירסמה ועדת-החקירה המלכתית הידועה בשם ועדת-עיוני את מסקנותיה על השחיתות בכדורגל הישראלי. בעיקבות מימצאיה קרא אליו שר-החינוך-התרבות דאן, יגאל אלון, את חברי נהלת ההתאחדות דאן, ותבע מהם להתסר ולא להגיש את מועמדותם מחדש. ושר-ראש ההתאחדות אז היה יצחק זאבי, עם חברי ההנהלה נימנו מיכה אלמוג, זוריקם מליצ'ן, אריה קרמר, יהודה ליליאן ועוד.

רק שלוש שנים עברו מאז הוכרחה להתסר. כיום, יושב-ראש ההתאחדות לכדורגל ואי מיכה אלמוג, ממלא-מקומו הוא עורי ס מליצ'ן, וסגנו הוא אריה קרמר. יהודה ליליאן אף הוא חזר להנהלה, והוא ראש מיישלת לאולימפיאדת מונטריאול. יצחק זאבי מונה לעידי שר-החינוך-הנוכחי, אה"ן וילין, כחבר המועצה הציבורית המפתחת על ענפי הספורט.

כל מודחי ועדת עיוני חזרו לשלוט התאחדות, וברור כי אינם רוצים — ואינם נולים — לומר דבר לגלובינסקי, הזוכר גם את חסד עברם, שבגללו התפטר.

אחרי הכל, מי זוכר שכאשר ניסה מבקר-מדינה לבדוק את סיפרי ההתאחדות ל-זורגל, אחרי דו"ח עיוני, מסרו לו כי הספרים נשרפו שלא-בכוונה?

כסף שחור על המיגרש

זרות-ניהיה כאלה קיימות בענף הספורט, שהמחזור הכולל שבו עבר שנה הולפת סכום של 110 מיליון לירות. זר מ-100 מיליון הלירות הוזרמו לספורט המקורות הבאים:

- רשות הספורט הממשלתית נותנת מיליון.
- מועצת ההימורים הממשלתית: 33.1 ליון.